

siis temmale sabbarahha, kaks koppikat lehma peált. Lehma perreneeis pirab rahha ümber Pea, ja panneb sõnniko peále mahha. Õige farjane jodab Jürripääw; kes teiste ette púab jouda, jodab jo Maarja páaw. Kui farjane ei joda, siis winamaiad útlewad, et hund räiskab paljo. Kui farjane sabbarahha sanud, siis loeb kolm kord issamelet, ümber farja fáies, kep temimal pústi Ma sees, keppi otsas kúbbar. Saab ta kolmat korda keppi jure, siis lasseb lojuksed minnema. Karjatsèle ennamiste antakse pihlakane kep Jürripääw hommiko kätte, sellega aiaba weiksed, mitte lúa, kóio tua óhto, mitte muud rago murda. Monni farjane toob keppi kolmandama Saksa ma peált ennesèle, monni lasseb ka ellawat hóbbedat keppi sisse, prunt peále. Selle keppi, misga wálja láhháb essimest korda, peab kerotama, muido, nenda jaminsib rummalus, farjast kaub paljo lojust!

Teine temp se: Perrenaesel, kui farja aiab, peab ráttif peas, teine faelas ja findad fáes olema, jallad finni. Wiskab siis witsa, misga farja saatnud, kattufsele, ehk pistab keppi ráás-

tasse, útleb: Karja ón kattufsele! Enne Jürgi, útlewad, ei pea mitte palja jallo minnema farja aiama; muido mets fáib farja fallal. Enne Jürgi Ma alles kúlm, tervisse párrast siis tarvis jallad finni panna; agga metsellajas sest ei tea eggaa kula!

Kui farja wáljasadawad essimest korda, siis halbid mattawad munna lauda ukse láwwe alla, ehk pannewad lauda ukse alla ehk oue wárrawa suhho wiffati, firwe, kimi, ehk sure noa, ehk fa munna mahha; kui farri terwelt üllelánud ja munna katki ei tassa, ei pea mets farwagi sama, ning farri peab foggoni fahjota jáma; agga se lojus, mis ommia jalga ríkkub, ehk munna katki tallab, se ei pea talweks ellusse jáma. Minne, ussu narri justto! Kül woib monni lojus wiffatist ehk firwest wigga sada, agga, mis mets sest hólub, ehk sest ristist, mis monni wiffatiga lefab wárrawa alla; ehk kuida sool, mis senna ripputakse, jouaks farja tervisse jures ülles-piddada! Se on Jumimala hoidminne, ning peab se fa innimese ennese moistlikko hole hoidminne ollema!